

Minderkind

Omgaan met het verlies van een kind doet ieder op zijn of haar manier. Er is in het omgaan en verwerken van verlies geen goed of fout. Ik heb zelf gemerkt dat ik het heel anders doe dan mijn partner, maar we vinden elkaar op de juiste momenten. En dan hebben wij zo veel steun aan elkaar. Het is niet alleen voor ons moeilijk, maar ook voor grootouders, familie en vrienden. Eigenlijk iedereen die erbij betrokken is, kan het aangrijpen.

Maar laat ik mijzelf eens eerst voorstellen. Ik ben Marjolein Bindels, woonachtig in Overloon samen met mijn partner Sebas Kuijpers. Samen hebben we drie prachtige kinderen. Onze oudste heet Blisse. Daarna kregen we een zoon, genaamd Riff, en onze tot nu toe laatste kindje heet Ilyv.

In dit boek wil ik je meenemen naar wat wij hebben doorgemaakt met het verlies van onze dochter Ilyv. Maar daarbij wil ik ook informatie geven. Bijvoorbeeld over wat je wel en niet kunt doen of zeggen tegen ouders die een kindje hebben verloren. Want als je een kind verliest, maak je iets mee waar veel mensen niet mee geconfronteerd (willen) worden. Het is voor veel mensen beangstigend en velen weten gewoon niet hoe ze er mee om moeten gaan. Niet alles is vanzelfsprekend. Niet alles gaat, zoals je wilt dat het gaat. Dus neem ik jullie allereerst graag mee wat er voor ons in 2022 gebeurd is.

De bevalling

Ik word wakker in de nacht. Het is net 11 november.

Zijn dit beginnende weeën? Even timen. Ze komen regelmatig om de tien minuten en duren één à anderhalve minuut. Toch maar proberen verder te slapen. Ik ben nu wakker geweest van 4.00 uur tot 5.00 uur. Om 7.00 uur word ik weer wakker. Zo maar de kinderen klaar gaan maken om naar school toe te gaan. Althans, Blisse gaat naar school en Riff gaat mee haar wegbrengen. Maar toch eerst even bellen naar Marsia, de verloskundige. Ik verlies wel veel vocht, maar dit lijkt voor mij geen vruchtwater. Dit wel bij haar aangegeven. Voor de zekerheid heb ik wat opgevangen.

Blisse naar school toe gebracht. Voel nu toch dat de weeën wat vaker komen. Een paar onopgemerkt geprobeerd weg te puffen op het schoolplein. Iets voor 9.00 uur toch maar weer gebeld met de verloskundige. Weeën komen nu om de zes minuten ongeveer en duren nu 40 tot 60 seconden. Toch maar even in bad om te kijken wat dit gaat doen. Proberen te ontspannen. Het ging tot aan de middag ongeveer zo door. Had er gelukkig geen pijn aan. Leek nog steeds op ongesteldheidskrampen, dus ik maakte me niet zo druk. Sebas ook gebeld en die was inmiddels ook al thuis gelukkig. Kreeg een appje rond 12.30 uur van Marsia met de vraag hoe het ging en daarop heb ik haar maar gebeld. Weeën kwamen nog steeds om de zes minuten, maar waren nu langer en wat pijnlijker. Ze duurden nu ook ongeveer één minuut. Ze zou met een uurtje langskomen om te kijken waar we stonden.

Slapend geboren

Ik heb nooit je glimlach mogen zien,
of de kleur van je ogen.
Ik heb je nooit horen huilen,
of je knuffels mogen voelen.

Je hebt mijn kusjes niet gemerkt,
op je wangen en je neus.
Of dat ik je kietelde,
onder je kleine voetjes.

Je hebt niet gehoord,
dat ik zei dat ik van je hou.
Je hebt mij niet horen huilen,
omdat je slapend bent geboren.

Verweven

In het diepste dal van droefheid en pijn,
verweven met liefde, zo puur en fijn.
Onze Ilvy, zo teer en klein.
Nu een sterretje, verlichtend in ons zijn.

In mijn dromen zie ik jouw gezicht,
een stralende ziel, vol van levenslicht.
Die liefde zal altijd blijven branden,
een verbinding die de dood niet kan veranderen.

We koesteren wat we mochten ervaren.
De liefde, een geschenk zonder verklaren.
In ons hart draag je een eeuwige gloed.
Onze liefde voor jou is oneindig en dat voelt goed.